

Diane Peeters is overgevoelig aan synthetische chemische stoffen

“WE LEVEN OP EEN CHEMISCHE TIJDBOM!”

Over de aard van de aandoening lopen de meningen uiteen. Welk fysiek mechanisme erachter zit weet men ook nog niet, maar dat velen er in meer of mindere mate aan lijden, staat wél vast. Ook Diane Peeters (58) uit Mechelen lijdt aan Multiple Chemical Sensitivity (MCS), een overgevoeligheid voor synthetische chemische stoffen. “Zelfs in die mate dat normaal functioneren er niet meer bij is”, zegt Diane. “Ik moest zelfs mijn werk opgeven. Deze aandoening moet dan ook dringend worden erkend. En er moet meer wetenschappelijke research worden gedaan, want het belang eenieder aan: we leven op een tikkende chemische tijdbom!”

Multiple Chemical Sensitivity (MCS) of Meervoudige Chemische Overgevoeligheid is een aandoening waarbij een persoon bepaalde symptomen vertoont na blootstelling aan vooral synthetische chemische stoffen. Na elke reactie wordt de betrokkene gevoeliger aan lagere dosissen van de stof en begint hij ook te reageren op andere stoffen.

Chemicaliën die het meest met MCS in verband worden gebracht, zitten onder meer in pesticiden, parfums, oplosmiddelen, petrochemische stoffen als diesel en benzine, was- en afwasproducten, tabaksrook en kunstmatige kleur-, geur-, smaak- en bewaarsstoffen.

De symptomen variëren in allerlei combinaties van chronische hoofdpijn en vermoeidheid tot concentratiestoornissen, duizeligheid, prikkelbaarheid en

depressie, maar ook jeuk, verteringsproblemen, keelpijn, kortademigheid en hoesten, en maagpijn. Daarnaast wordt vooral ook melding gemaakt van gewrichtspijnen, ontstekingen, oor-, neus-, keel- en bijholteproblemen, misselijkheid en griepachtige symptomen tot zelfs hartritme stoornissen.

MCS is een typische aandoening van deze tijd, waarin chemische producten in stijgende mate in het dagelijkse milieu voorkomen en zelfs niet meer zijn weg te denken. Een nachtmerrie voor wie erop reageert, zo blijkt uit het verhaal van heel wat MCS-patiënten.

Men is nog ver van een efficiënte behandeling, als die al bestaat. Meer zelfs, binnen wetenschappelijke kringen is men het er nog niet over eens of het wel écht een fysieke aandoening is. Volgens de enen is MCS een psychologische en dus

psychosomatische aandoening die zich tussen de oren situeert en is er helemaal geen verband met blootstelling aan chemicaliën. Volgens andere onderzoekers is die link er wel degelijk en is er sprake van een lichamelijke aandoening. Verscheidene publicaties ondersteunen die laatste stelling en in 2005 werd door de universiteit van Tokio nog een studie opgezet die ook al wijst op een fysieke aandoening, geprovoceerd door bepaalde chemische producten.

MCS wordt in meerdere landen erkend als aandoening. In Duitsland bijvoorbeeld klasseert men het onder allergieën of toxische vergiftiging, bij ons is dat niet het geval. Meer zelfs, de meeste artsen hebben er niet eens van gehoord, en worden zij daar door patiënten op aangesproken, dan nemen zij de klachten doorgaans niet ernstig.

“Daar moet dringend verandering in komen”, zegt Diane Peeters, die zelf al jaren aan MCS lijdt. “En we moeten ook dringend nadenken over de kortzichtige en al te nonchalante manier waarop we omgaan met chemische producten. Doen we daar niets aan, dan dreigen steeds meer mensen ziek te worden.”

Is er een verband met aandoeningen als het chronisch vermoeidheidssyndroom of fibromyalgie?

Diane Peeters: Van die twee aandoeningen kan men sporen terugvinden in het bloed of in de urine, en hoewel symptomen dikwijls gelijklopend zijn, van misselijkheid en braken tot maag- en darmproblemen, spier- en gewrichtspijnen en hoofdpijn, lijkt men van MCS in bloed- en urinestalen niets terug te vinden. In mijn geval werd zowat alles onderzocht, maar vindt men niets. Ik heb van alles geprobeerd, van voedingssupplementen tot medicatie en homeopathie, niets hielp of helpt. Het begon met een algemeen gevoel van onwel zijn, vermoeidheid en problemen met de sinussen, zonder dat er een aanwijsbare oorzaak was. Twee jaar geleden hebben we dan ons huis opgefrist met normale verven en werd het nog erger. Ik was altijd ziek, lag soms weken op de zetel, enkel nog in staat om wat eten te maken. Een jaar geleden verfdde ik dan onze tuinmuur. Gevolg: twee weken moest ik rusten in de zetel en in een verduisterde woning. Ik kon niet eens geluid, laat staan muziek verdragen. Het was goed te vergelijken met een sterke aanval van migraine, terwijl ik met die muurverf toch in de open lucht aan het werk was geweest. Ik begreep niet wat er met me aan de hand was. Tien jaar geleden al moest ik mijn werk wel opgeven, want het ging niet meer. In 2003 werd de diagnose van burn-out gesteld. Ik woog nog amper 47 kilo en moest aan een infuus. Drie maanden ben ik doodziek geweest, daarna ben ik maar heel geleidelijk aan wat beter geworden. Maar ik wist dat ik géén burn-out had. Pas toen ik informatie onder ogen kreeg over MCS en me in die symptomen helemaal herkende, begreep ik wat er aan de hand was.

Was er niemand die eerder de link had gelegd?

Dat is een van de prangende vragen die ik me stel: waarom was er niet één medicus die deze link wél legde? En

hoeveel mensen lijden hier nog aan zonder het te weten? Zelfs toen ik het bij mijn laatste homeopathische arts ter sprake bracht, werd dat bijna achteloos weggewuifd. Dat bestond volgens hem niet. Artsen willen daar niet aan. Synthetische chemische stoffen komen voor in zowat alle producten en niemand wil zijn nek uitsteken en dat met de vinger wijzen. Nog altijd blijft men ontkennen dat chemische producten zo'n aandoening kunnen uitlokken, hoewel er duizenden mensen aan lijden. In België ken ik een vijftigtal patiënten, maar ik schat hun aantal in ons land op zeker 5000. Immers, de meeste patiënten weten niet eens wat er met hen aan de hand is en komen in een uitzichtloos sukkelstraatje terecht. Bovendien leven we hier zo dicht op elkaar en behoren onze steden tot de meest vervuilde van Europa. In de Verenigde Staten zijn er wel enkele staten waar de aandoening wordt erkend en zijn er zelfs aangepaste ziekenhuizen voor de opvang van MCS-patiënten. Dergelijke patiënten kunnen

Ik ben altijd op mijn hoede voor chemische provocaties

immers niet naar eender welk ziekenhuis gaan. In de klassieke ziekenhuizen worden alom ontsmettings- en poetsproducten gebruikt op basis van synthetische chemicaliën en dat kan een MCS-patiënt dermate parten spelen, dat het zelfs fataal kan aflopen. Chemische medicatie is voor hen ziekmakend en zelfs gevaarlijk. In die gespecialiseerde ziekenhuizen worden patiënten afgezonderd in aparte kamers en zorgen artsen en verpleegkundigen ervoor dat zij geen chemische agenten mee in de kamer brengen, bijvoorbeeld door het vermijden van parfums, wat bij een patiënt een serieuze aanval kan uitlokken.

Heb je daar zelf ook last van?

Als ik iemand ontmoet met een parfum, komt dat aan als een slag in mijn gezicht. Ik voel dat zo opkomen. Ik voel me meteen onwel worden, ik word verward en kan niet meer helder denken, raak niet meer uit mijn woorden en moet traag

praten om nog enigszins begrijpelijk te zijn. Hetzelfde geldt voor wasproducten en wasverzachters. Zelfs als de burens de was uithangen, kan die geur me zomaar overvallen. Met alle gevolgen van dien. Er moet dus dringend iets gebeuren. In de eerste plaats meer wetenschappelijke research. In Duitsland en vooral Italië is men daar meer dan bij ons mee bezig. Hier gebeurt er niets, daar heeft men ondertussen via hersenonderzoek toch wel kunnen vaststellen dat er bij MCS-patiënten die aan chemische producten worden blootgesteld, wel degelijk van alles gebeurt. Is het niet in urine en bloed op te sporen, de hersenen geven wel meteen rood alarm als zo'n patiënt aan chemische elementen wordt blootgesteld. Zelfs bij mensen die al drie dagen dezelfde kleren dragen, kunnen de geur en de chemische stoffen van de wasverzachter die werd gebruikt, bij mij nog een reactie provoceren. Dat krijg je er niet meer uit, zelfs niet met tien of twintig wasbeurten. Vooral petrochemische producten zijn

nefast. Nog eens: heel wat mensen die geregeld last hebben van niesbuien en symptomen die een soort griepaanval doen vermoeden, lijden aan MCS.

Hindert dit jou bij het normaal functioneren?

Compleet. Ik functioneer nog amper normaal. Ik ben 58, ik heb mijn werk moeten opgeven en zit nu het merendeel van de tijd gewoon thuis. Bovendien werkt het ook op het gemoed. Van helse hoofdpijn word je op de duur depressief. En die geuren worden je opgedrongen. Dat ervaar je als dermate agressief, dat je er hysterisch kunt van worden en tegen mensen enkel nog wilt zeggen: “Ga asjeblijft wég!” Mensen bezoeken kan niet meer, want gebouwen zitten doorgaans ook al vol pleisters, kleefstoffen, isolatie en andere elementen die bepaalde chemische stoffen bevatten en afgeven die nefast op je inwerken. Onbezorgd zijn is er dus niet meer bij, altijd ben ik op mijn hoede

Als mijn man van het werk thuiskomt, gaat hij eerst onder de douche, wast hij zijn haar en trekt hij verse kleren aan. Als hij dat niet doet, sta ik hier binnen de kortste keren te bibberen en te beven. Ik kan hem niet overal vergezellen, niet eens naar een gezellige avond bij vrienden of familie, wat zowel voor hem als mij niet leuk is. Hij moet alleen gaan, ik zit hier alleen thuis. Op restaurant gaan is er doorgaans niet bij, enkel in de zomer en als het weer voldoende open is, kunnen we het eens riskeren op een terras. Nu heb ik nog het geluk dat ik een veilige woning heb en niet in de financiële problemen ben terechtgekomen. Veel patiënten kunnen het zich niet eens veroorloven te verhuizen naar een 'clean' huis, moeten hun werk opgeven en sukkelen zo in de armoede. Waarna ze dan dikwijls ook nog te horen krijgen dat het bij hen 'tussen de oren' zit.

Kreeg je dat verwijt zelf wel eens te horen?

Oh ja, geregeld. Maar dat raakt me niet meer echt, want ik weet wel beter. Alleen zou je van medici beter verwachten. Onder andere dat ze zich open opstellen en zich op de hoogte houden van het

ties die worden geprovoceerd door chemische stoffen, niet om psychologische problemen die psychiatrisch moeten worden aangepakt. Zo'n aanpak haalt niets uit. Nul komma nul. Daarom is het zo belangrijk dat patiënten en zij die denken dat zij aan MCS lijden, zich bekendmaken en verenigen. Het is de enige mogelijkheid om erkenning te krijgen en meer wetenschappelijke belangstelling en research los te weken. Waarom beperkt men zich bij allergietesten bijvoorbeeld altijd tot huisstof of bepaalde voedingsstoffen als koemelk of tarwe of suiker? Waarom test men niet op het brede amalgaam aan chemische producten dat zonder enige kritische benadering zomaar in tal van dagdagelijkse producten wordt gebruikt? Als men er goed over nadent, zou het eerder verwonderlijk zijn als niemand daar ziek zou van worden.

Bestaan er wel deugdelijke alternatieven?
Natuurlijk! Ik was al onze kleren met producten van Ecover, producten zonder chemische stoffen. Dat is een Bel-

gisch bedrijf dat al 25 jaar lang deugdelijke was- en reinigingsproducten fabriceert zonder petrochemische of andere synthetische stoffen. Sonnet is ook zo'n betrouwbare fabrikant van onder meer natuurlijke shampoos. Ook Simple en Urtekam zijn betrouwbare fabrikanten. Er bestaan dus wel degelijk werkbare alternatieven.

Medicatie is voorsnog niet voorhanden.
Nee. En pillen zijn dikwijls ook gemaakt met chemische producten en op zich dus al een probleem voor MCS-patiënten. In Duitsland en Denemarken zoekt men naar een efficiënte behandeling, maar ik denk dat er niets te genezen valt, dat men enkel heil kan verwachten door de verwijdering van al die synthetische chemische producten uit ons milieu. En dat zal de petrochemische sector niet graag zien gebeuren. Het probleem is dat dit, in tegenstelling tot pakweg roken of drinken, geen eigen keuze is: het wordt ons opgedrongen. Iemand moet dus opkomen voor de belangen en de erkenning van MCS-patiënten, zodat de ziekte als dusdanig wordt erkend en

wie zijn werk noodgedwongen moet opgeven, toch beroep kan doen op de ziekenkas of invaliditeit. Want geloof me, ik hoor soms schrijnende verhalen. Zo heb ik contact met een Siciliaanse dame van rond de veertig die al van bij de geboorte met MCS kreeg af te rekenen, nooit tot werken in staat is geweest en zich een pijnloos leven niet eens kan voorstellen. Zij krijgt hormonale, toxische pillen die het leefbaar moeten houden maar haar wel drie keer per maand met maandstonden opzadelen. Kan je ze zo iets voorstellen?

Tekst: Dominique Trachet

voor mogelijke chemische provocaties. En ik ruik het dan doorgaans nog, maar er zijn heel wat patiënten die geen of een beperkt reukvermogen hebben en er compleet door overvallen worden. Het is dan ook voor mij weggaan of een neusmasker dragen.

Je komt dus amper nog de woning uit.
Het is vrij eenvoudig: mijn woning is mijn gevangenis. Een comfortabele gevangenis, maar toch een veilige plek die ik niet zomaar zonder risico's kan verlaten. Mijn enige verzet is het wekelijkse bezoek aan de *BIO-planet*, de biologische en ecologische winkel waar wij onze producten kopen. In de wagen draait dan een luchtzuiveraar, het is de enige manier waarop ik dat kan doen.

Het probleem is: zijn deze chemische producten in onze moderne samenleving nog weg te denken?

Men zou er alleszins veel kunnen aan doen, maar de petrochemische sector blijft maar doorgaan met het produceren van gifstoffen die in heel wat producten worden verwerkt. Men stelt dan wel dat dit in beperkte mate gebeurt en dat de vastgestelde normen niet worden overschreden, maar wat als die normen voor heel wat mensen nog te hoog liggen? Neem nou zo'n geurverspreider die je in het stopcontact moet steken. Heel wat mensen gebruiken dat zonder er verder bij na te denken, maar dat is dus een chemische bom, en al helemaal voor MCS-patiënten. Zelfs al zijn sommige van die producten op zichzelf veilig voor het gros van de mensen, gezien de schaal waarop ze worden gebruikt en het feit dat chemische stoffen ook zitten

in producten waarvan je het niet zou vermoeden, vormt het voor de gezondheid toch een bedreiging. Kennelijk bijna niemand eet nog voedsel waar geen kleur-, smaak- of bewaarmiddelen zijn verwerkt en die kunnen zich allemaal in het lichaam ophopen en op een bepaald moment een felle reactie losmaken. Mensen zouden daar bewuster moeten mee omgaan, want er bestaan alternatieven. En MCS kan je altijd en

“Mijn woning is mijn gevangenis”

op elke leeftijd overvallen. Zelf lijd ik er al 27 jaar aan, maar ik heb onder meer via Facebook contact met volwassenen die er nog maar twee, vier of acht jaar aan lijden. En hoeveel mensen lijden niet aan overgewicht, astma of allergieën zonder dat ze daar een echte verklaring voor hebben? Hoeveel mensen zouden er niet aan MCS lijden zonder het zelf te beseffen? De toekomst zal het zelf te bewijzen. Binnen pakweg honderd jaar zal men met verwondering op onze tijd terugkijken: hoe slordig en dom ging men toen met chemische producten om, waarom besepte men toen niet dat men ganse bevolkingen vergiftigde en duizenden mensen ziek maakte? Geloof mij, wij leven op een tikkende chemische tijdbom waarvan we het einde nog niet hebben gezien.

Hoe leefbaar blijft jouw huwelijk hierbij?

meest recente onderzoek. Ondertussen werden tests gedaan met patiënten en stelde men hen ook geblinddoekt onverwacht bloot aan bepaalde, zelfs geurloze stoffen, afgewisseld met een placebo. Op de echte chemische stoffen reageerden zij meteen. Dat kan men ook registreren door hersenscans. Dan kan je dat toch niet meer afdoen als een soort ingebeeld ziekte, zeggen dat het 'tussen de oren' zit? MCS-patiënten zijn heus geen zielige mensen die verlegen zitten om aandacht, die per se 'iets' willen mankeren. Het treft ook hoogopgeleide mensen die een mooie carrière hebben uitgebouwd en dat allemaal moeten opgeven omdat het echt niet meer gaat. Die doen dat toch niet voor de lol? Dat is toch iets heel anders dan pakweg smetvrees? Bij MCS-patiënten gaat het wel degelijk om fysieke reac-

Met Chanteclair eco-geconcentreerd draaien we nog zot in de wasmachine!

Het eco-geconcentreerd gamma :
wasmiddel en wasverzachter

realchimica : realludivine@wanadoo.fr

Chanteclair... natuurlijk!

Het eco-geconcentreerd gamma van Chanteclair : het geheim van Chanteclair in een handig concentraat - 30 wasbeurten in een flacon van 750ml-werkt ook bij lage temperatuur

INFO

Diane Peeters kan je contacteren via mail: diane.peeters3@hotmail.com (of via Facebook op haar naam, er bestaat op Facebook nu ook een Multiple Chemical Sensitivity, Belgium-pagina)